

Физиологичните предпоставки за изграждането на Свръхчовека Ницше вижда в неговото „велико здраве“, което непрекъснато се възпроизвежда следствие на удовлетворяващи изживявания. Такава е и изходната позиция на автора при постройката на главния образ в едноименния роман. Поручик Бенц има „атлетическо телосложение“, „великолепно развито тяло“. Главата му стои „сигурно върху широките рамене и допълваше по този начин впечатлението за физическа сила и издръжливост“. Независимо от войната той е запазил „бодрост и телесно здраве“, свършено нервно равновесие, от което произтича необикновената пълнота на усещанията му. В своята „Песен за опиянението“ Ницше казва, че „радостта иска вечност“ - тя иска любов, иска омраза, тя е пребогата, дарява, захвърля, проси да я вземе някой, благодари на оня, що я взема, тя би желала да бъде ненавиждана - тъй богата е радостта, че жаднее за мъка, за ад, за омраза, за позор, за недъг... За несполученото чезне всяка вечна радост“. Тия мисли могат да бъдат поставени в основата на психологическата характеристика на Айтел Бенц. С напориста и жадуваща душа той търси премеждията на живот, за да открива цели и изпитва блаженства. В духа на Ницшевите „аргонавти на идеала“ се впуска да утолява своята жажда и „съдбата на душата се навива“, започва трагедията.

Доктор Бенц притежава душевен финес и тънък усет за красота и елегантност. Той знае, че „същинското очарование иде от вътрешния пламък на личността“. И иманно това очарование го поразява при първото съприкосновение с Елена. Героят го преоткрива непрестанно в нейната естественост - простодушна и откровена, в беззащитната ѝ невинност и състрадателна природа, в едно „безспирно трептене на духа ѝ“, в „свършената хармония на личността ѝ“, в ангелската ѝ красота и изящна външност, в прелестното изражение на очите, гласа, смеха, мимиката, в нейния ум, образованост и виртуозни маниери, в оригановия аромат на тялото ѝ. Елена го привлича още с гордия си израз, с някаква особена вътрешна сила. Авторът я сравнява със „статуя от мрамор с диамантени очи“, излъчваща „нещо твърдо, блестящо, неизразимо красиво“. И Бенц усеща, че истинският живот започва едва сега, в нейното обкръжение, и това чувство добива особена острота на грозния и безнадежден фон на войната. Този образ го довежда до безумно отричане от себе си, пленява го завинаги и нищо не е в състояние да го заличи в душата му.

Друг фактор, който тласка Бенц към Елена, е самотата в целия ѝ ужас. На нея според Ницше е осъдена всяка интелектуална извисеност поради своите по-големи потребности и възискателност. Героят живее затворен в еднообразие и неудовлетвореност,